

Ballengooiers zijn echte sporters

20 oktober 2014 // [Mulier Instituut](#) // Door: David Romijn

Als beleidsmakers spreken over ‘sporters’ dan doen ze dat vaak op basis van frequentie. In hoeverre sluit dit meest gehanteerde criterium aan bij het beeld dat de sporter van zichzelf heeft? Niet helemaal. Zo zegt een derde van de sporters - op basis van 12 keer sporten per jaar of vaker - zichzelf juist géén sporter te vinden. De factsheet ‘Wie ziet zichzelf als sporter?’ (Van der Werff & Elling, 2014) gaat in op de achtergronden die van invloed zijn op het sportieve zelfbeeld.

Niet in alle sporttakken zijn de beoefenaars er in dezelfde mate van overtuigd dat ze sporter zijn. Zo ziet vier op de vijf handballers zichzelf als sporter, waarmee het van alle sporttakken het hoogste scoort op deze vraag. Teamsporten scoren überhaupt hoog (blauwe balken) op deze ranglijst. Sterker nog, de balgooiende sporters scoren erg hoog. Wanneer je regelmatig een bal in (drijvend) doel, mandje of netje mikt is de kans groot dat jij jezelf als echte sporter ziet. In de achterhoede vinden we vooral de sporten zonder direct wedstrijdelement (wandelen, yoga), denksporten (bridge, dammen) en sporten met een lagere beweegintensiteit (darts, biljart).

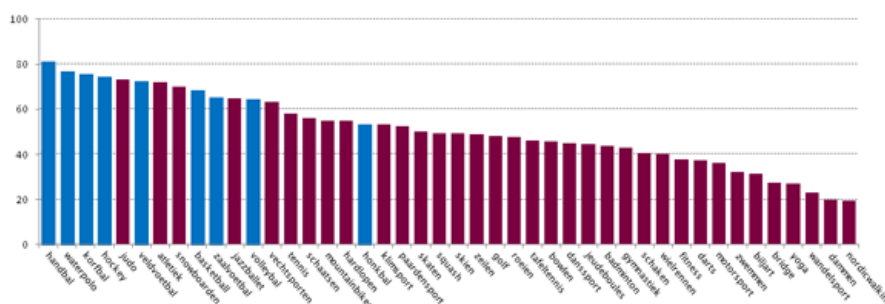
Opvallend zijn de verschillen die soms zijn ontstaan tussen ‘zustersporten’. Atletiek scoort aanzienlijk hoger dan hardlopen en fitness, schakers zien zich ruim twee keer zo vaak als sporter dan dammers en in het mountainbiken zijn meer zelfverklaarde sporters te vinden dan in het wielrennen.

“Door te spreken over sport én bewegen zullen meer mensen zich aangesproken voelen. Daarmee liggen er kansen om nieuwe doelgroepen de sport in te krijgen, zonder dat ze het zelf merken”

Mogelijk worden deze verschillen verklaard door differentiatie in professionaliteit (atletiek), aanzien (schaken) of locatie (mountainbike). Factoren die voor beleidsmakers die beweegdeelname promoten minder relevant zijn, maar door het consequent spreken over ‘sporters’ wel degelijk hun uitwerking hebben op de (potentiële) doelgroep. Door te spreken over sport én bewegen zullen meer mensen zich aangesproken voelen. Daarmee liggen er kansen om nieuwe doelgroepen de sport in te krijgen, zonder dat ze het zelf merken.

Figuur 1. De mate waarin beoefenaars van een sport (minimaal 12 x sporten per jaar) zichzelf als sporter zien (‘ja’, ‘zonder meer en ‘ja, tamelijk’), 12-79 jaar, 2006-2012 (in %).

[De afbeelding is hier in een hogere resolutie te zien.](#)

Bovenstaand figuur is tot stand gekomen op basis van de gegevens gebruikt in de factsheet: Wie ziet zichzelf als sporter? (Van der Werff & Elling, 2014). De factsheet is hieronder te bekijken.

Foto: Flickr (CC) [Dirk-Jan Kraan](#)